

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

37. De Saluio Episcopo defuncto, ad cælos deducto, corporique rursum restituto, deque eius doctrina & virtutibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

ria ingēti, magno Cleri & plebis studiosissimo matronarum Colonienſium luētū in Siggeberg delatus, atque in medio Eccleſiæ ſepultus eſt, vbi quotidie per eius interuentum fideliter poſtulantibus multa præſtantur diuinæ opitulationis beneficia.

Gregor. Turon. lib. 7. cap. 1. hiftoriæ Francorum. De Saluio Epifcopo defuncto, ad celos deducto, corporique ruruſum reſtituto, de que eius doctriina & virtutibus.

CAP. XXXVII

Saluius Epifcopus, vt ipſe referre erat ſolitus, diu in habitu ſæculari commoratus, cū iudicibus ſæculi mūdiales cauſas eſt exſecutus, nunquam tamen ſe in his concupiſcentiis obligans, quibus adoleſcētum animus ſolitus eſt implicari. Iam cum diuini ſpiramēti odor interna viſcerū attigiffet, intellexitque vir iam tūc diuinitati deditus, melius eſſe vti paupertate cum Dei timore, quā ſæculi percuntis lucra ſectari, in quodam monaſterio diu ſub regula à patribus inſtituta verſatus eſt. Iam verò cū in robore maiori tā intellectus quā ſtatis euectus eſſet, defuncto Abbate, qui huic monaſterio præerat, alendi gregis ſuſcipit officium. Et qui ſe magis fratribus publicū pro correctione reddere debuerat, ſit aſſumpto honore remotior, illic ſibi ſecretiorem cellulam quærit. Nam in priore, vt ipſe adſerebat, amplius quā nouem vicibus nimia exelus abſtinere

abſtinentia, pellem corporis demutauit, deinde accepto honore, cum in hac contētius parſimonię, orationi & lectioni vacaret, illud plerunque reuoluebat, melius ſibi fieri, ſi eſſet, inter monachos occultus, quàm nomen accepit Abbatis in populos. Quid plura? Includitur, ualedicens fratribus, ſibi que ipſis ualedicentibus: in qua inſiſione in omni abſtinentia magis quàm prius egerat, commoratur: ſtudens pro charitatis obſequio, ut cum quiſque veniſſet extraneus, & orationē tribueret, Eulogias gratia pleniffima miniſtraret, quę multis infirmis plerunque ſalutem integram detulerunt. Quodam autem tempore, febre nimia exhaustus, anhelus iacebat in lectulo. Et ecce ſubito magno lumine cellula clarificata contremuit. At ille extenſis ad cælum manibus, cum gratiarum actione, ſpiritum exhalauit. Mixto quoque ululatu monachi, cum ipſius genitricę corpus deſuncti extrahunt, aqua diluunt, veſtimentis induunt, & feretro ſuperponunt, atque in pſallentio ſtetuque labentem exigūt noctem. Mane autem facto funeris officio præparato, corpus moueri cœpit in feretro. Et ecce malis rubefcentibus vir quaſi de graui ſomno ſuſcitatus excutitur, apertisque oculis & manibus eleuatis, ait; O Domine miſericors, quid feciſti mihi, ut me in hunc tenebroſum mundanę habitacionis locum redire permitteres, cum mihi melior

lior esset in cælo tua misericordia, quàm istius mundi vita nequissima? Stupentibus autem suis, & interrogantibus, quid fuerit tale prodigium, nihil interrogantibus ille respondit. Surgens autem de feretro, nihil mali sentiens de incommodo quo laborauerat, triduo absque cibi & poculi perstitit alimento. Die autem tertio conuocatis monachis & matre, ait: Audite ô dilectissimi, & intelligite, quia nihil est quod cernitis in hoc mundo: Sed sunt iuxta id quod Salomon propheta cecinit: Omnia vanitas: felix enim est, qui ea agere potest in sæculo, vt gloriam Dei cernere mereatur in cælo. Et cum hæc diceret, dubitare cœpit, vtrum loqueretur amplius, an siletet. Quo tacente implicitus fratrum precibus, vt quid vidisset, exponeret, ait: Cum me ante hos quatuor dies contremiscente cellula exanimem vidistis, apprehensus à duobus angelis in celorum excelsa sublatus sum, ira vt non solum hoc squalidum sæculum, verumetiam Solem ac Lunam, nubes & sydera sub pedibus haberem putarem: deinde per portam luce ista clariorrem introductus sum in illud habitaculum, in quo omne pauimentum erat quasi aurum argentumque retinens, lux ineffabilis, amplitudo inenarrabilis, quam ita multitudo promiscui sexus obtexerat, vt longitudo ac latitudo cateruæ prius peruiideri non possit. Cumq; nobis via inter comprimentes ab his qui præcedo

LIBER VIII.

96

cedebant, angelis pararetur, peruenimus ad
 locum, quem iam de longinquo contempla-
 bamur: in quo superp̄debat nubes omni lu-
 cidior, in quo non sol, non luna, non astra
 cerni poterat, sed super his omnibus naturali
 luce splendidius effulgebat. Et vox præcede-
 bat de nube, tanquam vox aquarum multa-
 rum. Ibi etiam me peccatorem salutabant hu-
 militer viri in veste sacerdotali ac seculari,
 quos mihi, qui præcedebant, enarrauerunt esse
 martyres ac confessores, quos hic summo
 excolimus famulatu. Stans igitur in loco, in
 quo iussus sum, operuit me odor nimis suavi-
 tatis, ita ut hæc suauitate refectus, nullū adhuc
 cibum potumq; desiderem. Et audiui vocē di-
 centem; Reuertarur hic in sæculum, quoniam
 necessarius est ecclesiis nostris. Vox enim au-
 diebatur, nā qui loqueretur, penitus cerni non
 poterat. Ego, p̄stratus super pauimētū cū fletu
 dicebam: Heu heu Domine, cur mihi hæc ostē-
 disti, si his frustrandus eram? Ecce hodie eiicis
 me à facie tua, ut reuertar ad sæculum fragile,
 & huc ultra redire non valeā. Ne quæso Domi-
 ne auferas misericordiam tuā à me, sed depre-
 cor ut permittas me hic habitare, ne illuc deci-
 dens pereā. Et ait vox, quæ loquebatur mihi;
 Vade in pacem, ego enim sum custos tuus, do-
 nec reducā te in hunc locū. Tunc relictos à co-
 mitibus meis descendens cū fletu, per portam,
 qua ingressus fueram, huc sum regressus. Hæc

S

60

eo loquente, stupentibus cunctis qui aderant
 cœpit iterū sanctus Dei cum lachrymis dicere:
 Væ mihi, quia tale mysteriū ausus sum reue-
 lare. Ecce enim odor suauitatis, quem de loco
 sancto hauseram, & in quo per hoc triduum
 sine vlllo cibo potuq; sustentatus sum, recessit
 à me. Sed & lingua mea grauibus est ioperta
 vulneribus, & ita tumefacta, vt omne os meū
 videatur implere. Et scio, quia nō fuit benepla-
 citū domino Deo meo, vt hæc arcana vulgare-
 tur. Sed tu nosti Domine, quia in simplicitate
 cordis hæc feci, non in iactantia mentis. Sed
 quæso indulgeas, & non me derelinquas
 iuxta pōllicitationem tuam. Et hæc dicens
 siluit, & accepit cibum potumque. Ego verò
 hæc scribens, vereor ne alicui legenti sit incre-
 dibile, iuxta id quod Salustius historiam scri-
 bens ait, vbi de virtute atq; gloria bonorum
 memor est: Quæ sibi quisq; facilia factu putat,
 æquo animo accipit: supra ea veluti ficta pro-
 falsis ducit. Nam testor Deum omnipotentē,
 quia ab ipsius ore omnia quæ retuli, audita co-
 gnoui. Post multum verò temporis ipse vir
 beatus cellula sua extractus, ad Episcopatum
 electus inuitus est ordinatus: in quo, vt opi-
 nor, decimum annum cum ageret, inualescen-
 te apud Albigensem urbem inguinario mor-
 bo, & maxima iam parte de populo illo defun-
 cta, cū iam pauci de ciuibus remanerēt, vir bea-
 tus tanquam bonus pastor, nunquam ab illo
 loco

loco recedere voluit, sed semper hortabatur eos, qui relictī erant, orationi incumbere, ac vigiliis instanter insistere: & bona semper tam in operibus, quā in cogitatione versare, dicens. Hęc agite, vt si vos Deus de hoc mundo migrare voluerit, non in iudicium, sed in requiem introire possitis. Cū autem, vt credo, iam reuelante Domino, tempus suę vocatiōnis agnosceret, ipse sibi sarcophagum composuit, corpus abluit, vestem induit: & sic intantum semper cęlo beatum spiritum exhalauit. Fuit autē magnę sanctitatis minimęque cupiditatis, aurum nunquam habere volēs: nam si coactus accepisset, protinus pauperibus erogabat. Cuius tempore cum Mummulus patritius multos captiuos ab ea vrbe duxisset, profecutus ille omnes redemit. Tantamque ei Dominus gratiam cum populo illo tribuit, vt ipsi etiam, qui captiuos duxerant, & de precio ei concederēt, & in reliquo numerarent, & sic gratiæ suę captiuos libertati pristinę restaurauit: Multaque de hoc viro bona audiui: sed dū ad historię cęptū reuerti cupio, plurima pretermitto. Hęc ibi Gregor. Turon. Diligēter autem in hac historia notanda sunt verba huius beatissimi Saluij, quibus ait: Nihil esse quod cernimus in hoc mundo, sed omnia merā esse vanitatem: felicem verò illum, qui sic agat in sæculo, vt gloriā Dei cernere mereatur in cęlo. Non dissimilē historiā refert Vener. Beda

968 COLLATION. SACRAR.

de S. Furseo, (lib 3. cap. 19. histor. Anglic.) qui cū
 acerrimas dæmonū aecufationes sustinuillet,
 tormenta quoque malorū, & gaudia beatorū
 conspexisset, diuino iussu huic vitæ restitutus,
 ingemiscens deplorabat magnitudinē huma-
 næ stultitiæ, arduumque & difficilem transi-
 tum, immensamq; felicitatem remuneratio-
 nis peruenientium ad beatas sedes. Hæc si cre-
 bro considerarent homines, si iuxta Propheta,
 saperent & intelligerēt, ac nouissima provide-
 rent, non tam cæco amore caducis momēta-
 neisque huius mundi illecebris inhiarēt. Non
 ineptè olim preposterarum hominū cogitationes
 & studia risit Satyrus, O curas hominum, o
 quantum est in rebus inane. Aptissimè verò do-
 ctissimus ille ac piensissimus Adamus. O pter-
 nitas, inquit, quam rarò versaris in mentibus
 hominum. Et idem alibi, Nihil ad superbiam, &
 cupiditatis vitiorumque omniū euersionem
 æquè facit, vt meditatio mortis, & eorum que
 mortem sequitur. Et quemadmodum nemo
 qui gehennam ob oculos habet, gehennam in-
 cidere, ita nemo qui gehennam è mente se po-
 nit, gehennam euadere poterit. Insuauis qui-
 dem hæc est meditatio, inquit, sed quid tum?
 Etenim & pharmaca insuauia sunt, non tamē
 abhorremus, eò quòd utilitatem adferant.

D. Greg. Mag. lib. 4. Dialo. cap. 14. & homilia 15. in
 Euang. De felici transitu seruuli Paralytici, eius elec-
 mosynis & patientia, & fragrantissimo odore in
 morte eius. CAL.